PRAEITIS, NEUŽGIJĘ SKAUDULIAI IR VILTIS

Grįžkime prie savo religijos reikalų. Jau daugiau kaip 2000 metų mes laukiame Kristaus sugrįžimo. Ar krikščionys per tą laiką buvo Jam ištikimi, teisingai ir nuoširdžiai vykdė Jo Įstatymą, tą Vienintelį:

„MYLĖK VIEŠPATĮ, SAVO DIEVĄ, VISA ŠIRDIMI, VISA SIELA IR VISU PROTU. MYLĖK SAVO ARTIMĄ KAIP SAVE PATĮ!

.....

Krikščionybės istorija (jos visos čia neketinu skelbti – tai jau atlikta) pilna skausmo, žiaurumo, prievartos, melo, veidmainystės, apgaulės, tuščiažodžiavimo, nejautrumo. Pirmieji krikščionys, tarp kurių nebuvo dvasinės vienybės, savaip aiškino Kristaus Mokymą. Kristaus sekėjus, uoliai skleidusius Mokytojo Žodį iš lūpų į lūpas, persekiojo, kankino ir žudė. Po Bažnyčios įkūrimo – viskas pasikeitė radikaliai. Pacituosiu istorikus: „Ankstyvaisiais krikščionybės amžiais, buvo keletas konkuruojančių sektų, kurios save vadino krikščionimis. Bet po imperatoriaus Konstantino I valdymo, krikščionybė ir vietinės valdymo hierarchijos struktūros buvo tarpusavyje susietos. Konstantinas Didysis 313 m. Milano ediktu įteisino krikščionybę ir 325 m. sušaukė Nikėjos Bažnyčios susirinkimą, kuris suformulavo ir susistemino pagrindines tikėjimo tiesas. Krikščionybei įsigalėti padėjo imperatorius Teodosijus, 392 m. paskelbęs krikščionybę valstybine religija. Teodosijus uždraudė arijonų sektas, ėmė persekioti pagonis.“ * Štai tada, bažnyčios hierarchai, gavę palaiminimą iš pasaulietinės valdžios ir jos kuruojami, ėmė elgtis „imperatoriškai“. Valdžios galia, šlovė, turtai ir...fanatizmas pamynė visa, kas šventa. Meilė artimui liko tik šventraštyje...Prisidengusi „dievo žodžiu“ bažnyčia pirmiausia diegė neapykantą „eretikams“. Žodis „eretikas“ tapo prakeiksmu kiekvienam, kas buvo įskųstas, kas tikėjo dievu kažkaip kitaip. Tas baisus žodis tapo ginklu prieš moteris, žolininkes, kitatikius. Skundai, noras įsiteikti klebonui, turėti naudos iš „eretiko“ turto, pavydas kaimynui gražios žmonos, – skatino „erezijos“ plitimą. Piktnaudžiavimas galia bažnyčiai nešė pelną, ji augo kaip ant mielių. Tačiau, deja, ji netapo Gyvybės Duona. Netapo, nes bažnyčia nemokė MEILĖS. Tūkstantmečiais kunigai mokė nekęsti svetimo ir „tolimo“. Kristaus Įstatymas buvo pamintas.

Krikščionybės pirmieji amžiai mena baisų žiaurumą, kai buvo fiziškai naikinami „kitokie krikščionys“ – arijonai, katarai, albigiečiai, gnostikai. Liaudyje jie buvo vadinami „tobuliaisiais ir tikinčiaisiais“, siekusiais sielos tyrumo, gyvenusiais pagal Jėzų. Jie pamokslaudavo, gydydavo žmones, nevalgydavo mėsos, laikėsi skaistybės. Katarų judėjimas buvo išplitęs Pietų Prancūzijoje (vadinami albigiečiai), Italijoje, Ispanijoje ir Vokietijoje bei Rytų Europoje. Katarų pažiūroms įtakos turėjo gnostikai ir manichėjai (III–XIII a.). Pastarieji skelbė religinį dualizmą, jų pažiūrose buvo gnosticizmo, budizmo, zoroastrizmo ir kitų religijų elementų. Krikščionybė žiauriai valėsi nuo visokių įtakų, bet pati švaresnė netapo. Renesanso epochoje atėjo metas ją reformuoti.

Bažnyčia sustiprėjo (praturtėjo ir įsigalėjo) dėka kryžiaus žygių. Apsiginklavę kalavijais kryžiuočiai „nešė žodį“ pagonims. Ar tie feodalai iš Italijos, Vokietijos ar Prancūzijos buvo

Dievo pasiuntiniai? Žinoma, ne. Jie buvo okupantai, kokių praeityje mūsų protėviai matė pulkus. Net ir okupavus pagonių kraštus reikalai nepagerėjo. Kryžiaus žygių istorija jau surašyta, surikiuota. Išvada tokia: „dievo žodis“ buvo panaudotas grobikiškiems tikslams. Tai tikrai nebuvo Dievo Žodis.

Kryžiaus žygių padariniai:*

- Pagyvėjo prekyba, amatai, sustiprėjo Šiaurės Italijos miestai
- Sumažėjo vidutinių vasalų, o jų žemė atiteko senjorams.
- Paspartėjo socialiniai procesai. Feodalai įvedė piniginę rentą. Pradėjo nykti baudžiava.
- Daugelis baudžiauninkų gavo laisvę.
- Kryžiaus žygiai buvo grobikiški, bet pagyvino kultūrą. Susipažinta su rytietiškais augalais, įvyko pasikeitimų buityje.
- Nublanko dorovinės vertybės ir idealai

Tokia istorija. O šiandien? Pastaruoju metu pastebiu, kad kai kuriems kunigams artimesni tapo Mozės įstatymai: nevok, nežudyk, nemeluok...ir t.t. Jie leidžia „pilstyti vandenėlį“, t.y. moralizuoti apie dorą gyvenimą. Ne dvasinį. Moralės normos be Meilės yra tuščias burbulas. Moralizavimu galima pridengti net pačius juodžiausius ketinimus ir veiksmus. Dvasingas (ne religingas) žmogus pats atsakingas prieš Dievą. Jam pasaulietinių moralės normų nebereikia. Klausimas, kokia galėjo būti bažnyčia, jeigu ji būtų sekusi Kristumi, dabar atrodo pavėluotas. Yra, kaip yra. Tačiau tas klausimas nėra tuščias, kai kalbame apie prasmę ir dvasingumą, apie šiuolaikinės bažnyčios dvasinę būklę. Krikščionybė galėjo tapti dvasingumo versme visam pasauliui. Dabar jos vietą pamažu užima budizmas ir kitos religinės srovės. Romos imperijos dvasia – kariauti ir užkariauti – užkrėtė bažnyčią galios sindromu ir ...

Kodėl šiandien bažnyčia ne tvirta kaip „uola“, o silpna ir pikta? Ji niekada nepripažino istorinių klaidų kaip ir visi užkariautojai! Neatgailavo nei dėl kryžiaus žygių padarinių, nei dėl Inkvizicijos žiaurumų, nei dėl „raganų“ deginimo, nei dėl pedofilijos. O kur dar psichologinis smurtas! Matyt, taip gyventi bažnyčios tarnams patogiau. Jie iki šiol drįsta mus mokyti, auklėti, rūstauti, kaltinti...Tačiau kviesti Dievo vaikus į meilės dialogą, į bendrystę, į širdžių atvirumą, susitaikymą – ne. Dievo Žodis į mūsų kraštą buvo atneštas smurtu, o ne meile. Turėjo praeiti dar ne vienas šimtas metų po Lietuvos Krikšto, kad krikščionybė taptų „sava religija“. Pyktis gal ir išnyko, bet istorinės nuoskaudos liko iki šiol. Lietuviai vis negali pamiršti savo protėvių religijos. Pastaruoju metu neopagonybė ėmė plėsti savo ribas. Ją saviems tikslams suskubo pasinaudoti gudrūs politikai. Pagoniškų apeigų gerbėjams dera pamąstyti apie tai rimčiau. Garbinti Dievo kūriniją, medžius, augalus ar gyvūnus juk niekas netrukdo ir taip, bet ignoruoti Dievą, kuris viską sukūrė, – naivu ir nežmogiška. Pastaruoju metu kunigai tapo net įtartinų politinių darinių bendrininkais. Nuotraukų iš jų bendrų sueigų nekelsiu. Kas turi akis, susiras.

Žvelgiant į pasaulio panoramą ir būklę, dvasinės pažangos nematyti. Racionalusis protas, sužalotas mokslo religijos, kaip visada piktas, godus, pilnas didybės ir žūtbūtinio siekio įrodyti savo teisumą. Dievo tokiam protui nereikia. Kas dėl tos puikybės kaltas? Kas rodė pavyzdį? Susipriešinimas tarp didelių ir mažų žmonių grupių toks didelis, kad kalbėti apie vienybę Dievuje tiesiog nedera. Egoizmas sunaikina visa, kas šventa, o savimi pasitikinčio proto panieka Žodžiui, paverčia „šviesos vaikus“ tamsuoliais. Bažnyčia norėtų, kad mes

būtume kaip medžio skulptūrėlės panašūs vieni į kitus. Tačiau Dievas mėgsta įvairovę ir su ta įvairove dera tinkamai sugyventi, o ne pyktis.

Atstumti žmogų lengva, o jį susigrąžinti beveik neįmanoma. Tarp žmonių dominuoja ne dvasinis ryšys, o išskaičiavimas, nauda. Taip ir norisi pasakyti kunigams: eikite į gatvę, į žmones, kaip ėjo Jėzus, kalbėkite su visais, kvieskite jaunuolius kartu pamedituoti, pabendrauti. Jėzus savo avelių nepalikdavo be priežiūros. Ne tokią Bažnyčią Jėzus kūrė. Kai kas pradeda visa tai suvokti ir ima siekti dvasingumo savais būdais.

Atidus žvilgsnis į tai, kas vyksta mūsų visuomenėje (ne tik Lietuvos), leidžia pastebėti, kad kai kuriems kunigams ir politikams, labiau patinka remtis Dekalogu, o ne „sunkiuoju“ Jėzaus Kristaus Įstatymu. Kas jaučiasi esantis aukščiau virš tavęs, – tas tave moko, tau draudžia, tave bara, bet niekas iš tų „viršuje“ esančių nekalba apie meilę ŽMOGUI. Tame įžvelgiu Dekalogo fariziejiškumą. Būti fariziejumi – tapo madinga. Aš nepriminsiu, – visi žino, ką jie padarė Tam, kuris skelbė TIESĄ ir MEILĘ. Kiekvieno tokio „esančio aukščiau“ pamokslavimas, priverčia susigūžti: „Štai dar vienas fariziejus!“ Labai lengva kitą barti, mokyti, teisti. (Mea culpa. Visi suklumpa.) Kovoti su blogiu dera. Tačiau dera ir suvokti, su kokiu blogiu kovoji? Kristus irgi buvo kovotojas. Bet atlaidus. Tikintiesiems Juo atleisdavo. Vykdantis Pagrindinį Įstatymą, gyvenantys tik JUO, išsprendžia visas problemas, tvyrančias mūsų galvose. Meilė – sakralus raktažodis. Kas prie jo prisiliečia, tam iš rankų iškrenta visi ginklai, nukreipti į kitą. Jei kas nors jus puola su visu pykčiu, – tas fariziejus. Atleiskite jam...Jis vargšas nusidėjėlis. Taigi, grįžkime prie To Įstatymo ir atsiverskime.

Ar ne metas Bažnyčiai atsinaujinti iš vidaus.

Kas iš kunigų imtų vesti žmones pas Gyvąjį Dievą. Bažnyčios sienų paveikslai ir skulptūros tapo stabmeldystės išraiška turistiniams srautams pritraukti. Keista, kad krikščionys to nepastebi. Pasimeldžia ir išeina. Kas išdrįs apie tai viešai kalbėti? Kas pirmas pakvies tikinčiuosius į Meilės pasimatymą? Kas išdrįs eiti prieš Bažnyčios valdžią be baimės būti išmestam iš luomo su prakeiksmais. Aš linkusi tikėti stebuklais. Ir taško nededu. Aš gerai žinau, kad Bažnyčia sukurta mums, o ne kunigams. Bažnyčia priklauso MUMS, ne jiems. Mūsų mokesčiais kunigams mokamos algos. Tuo tarpu budistų vienuoliai, net ir vedę, ir šeimas turintys, užsidirba lėšų tik iš išmaldos. *Jie užsidirba iš artimojo meilės*.Tikras paradoksas, ar ne? Norėčiau pamatyti kunigą prašantį išmaldos, be storo pilvo ir didingai iškeltos galvos.

Dvasios Tiesa niekur nedingo. Ji ne padangėse. Ji tebėra ne tik tarp mūsų, bet ir mumyse. Pratrynus proto debesėlius – Jos Šviesa pasirodytų kiekvienam. Viltis gyva. Tiesiog mylėkime savo Viešpatį visa širdimi, visa siela ir visu protu! Jis mums sako:

[18] Vaikeliai, nemylėkite žodžiu ar liežuviu,
bet darbu ir tiesa.
[19] Tuo mes pažinsime, jog esame iš tiesos,
ir jo akivaizdoje nuraminsime savo širdį,
[20] jei mūsų širdis imtų mus smerkti:
Dievas didesnis už mūsų širdį ir viską pažįsta.

[21] Mylimieji, jei širdis mūsų nesmerkia,
mes ramiai pasitikime Dievu
[22] ir gauname iš jo, ko prašome,
nes laikomės jo įsakymų
ir darome, kas jam patinka.
[23] O štai jo įsakymas:
kad tikėtume jo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardą
ir mylėtume vieni kitus, kaip jo įsakyta.
[24] Kas laikosi jo įsakymų,
pasilieka Dieve ir Dievas jame.
O kad jis mumyse pasilieka,
mes žinome iš Dvasios, kurią jis mums davė.“**

.....

Aš tai rašau, nes noriu visus paraginti drąsiai žengti į SAVO Bažnyčią, kuri YRA mūsų Širdyse. Iš tų širdžių galima skurti Dievo Karalystę.

.....

*Šaltinis: Wikipedija.com

**PIRMASIS JONO LAIŠKAS. 1Jn 3 DIEVO VAIKŲ GYVENIMAS

***Ištrauka iš knygos „Šviesos Keliu“